

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 7

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΠΕΡΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ Ι. ΜΟΝΩΝ

Αριθ. Πρωτ. 5178 Έν Αθήναις τῆ 18 Δεβρίου 1936.

Πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 136)955 ἐν ἔτ. ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ διεβιβάσθη ἡμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 943 ἐν ἔτ. ἐγγράφον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους, περὶ φόρου Β' κατηγορίας, ἀνακοινοῦμεν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18044 ἀπὸ 11,9)35 ἐγγράφου μας ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ πληροφωρήσωμεν ὑμᾶς, ὅτι ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας δὲν προβλέπεται ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τοῦ φόρου τῶν εἰσοδημάτων ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν τῶν ἱερῶν ναῶν, καθόσον ὁ φορολογικὸς Νόμος ἔκρινεν, ὅτι δὲν ὀφείλον νὰ ἐξαιρεθῶσι τοῦ κανόνος τῆς καθολικότητος τῆς φορολογίας οὔτε τὰ εἰσοδήματα τῶν ναῶν, ἐφ' ὅσον πραγματοποιοῦνται ἀπὸ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀκινήτων αὐτῶν, ἔτι δ' ὅτι ὁ Νόμος ἔχει περιορισθῆ νὰ προβλέψῃ μόνον τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ φόρου τῶν εἰσοδημάτων ἐξ ἐκμισθώσεων γαιῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι πρόκειται περὶ Μονῶν, ἐξαρθρωμένων ἐκ τοῦ Γεινικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου καὶ ὑπαχθειῶν μετὰ τὴν κατάργησιν τούτου εἰς τὸν Ὁργανισμὸν Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας, καὶ τοῦτο πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰτουμένην ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ φόρου τῶν εἰσοδημάτων ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν, αἵτινα περιέρχονται εἰς τοὺς ἱεροῦς ναοὺς ἐκ δωρεᾶς τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν γαιῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ φόρος εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς βαρύνει τοὺς παραχωροῦντας εἰς τὸν ναὸν τὰ εἰσοδήματα καὶ ὄχι τοὺς ἱεροῦς ναοὺς, πρὸς οὓς ταῦτα δωροῦνται. Ἐν τούτοις καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δύναται νὰ χωρήσῃ ὑφισταμένη ἡδὴ ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅμως, ὅτι τὰ εἰσοδήματα διατίθενται ὄχι διὰ τὰς τακτικὰς δαπάνας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἀνεγερσιν π. χ. αὐτοῦ, δηλ. δι' ἔργον κοινῆς ὀφελείας. Δὲν ὑπάρχει δέ, νομίζομεν, περαιτέρω βάσις ἐπεκτάσεως τῆς τοιαύτης ἀπαλλαγῆς, τῆς ὁποίας ἡ προέκτασις ἄλλωστε ἀντίκειται εἰς τὴν κρατούσαν σήμερον φορολογικὴν πολιτικὴν, τείνουσαν ἀντιθέτως εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ὑφισταμένων ἀπαλλαγῶν.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
Π. ΡΕΔΙΑΔΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

2 Τιμοθ. γ' 10-15.

Ἐν τῇ πατρικῇ καὶ τῇ ποιμαντικῇ αὐτοῦ συνέσει καὶ προνοίᾳ ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος διέπνυε πρὸς τὸν πιστὸν αὐτοῦ μαθητὴν καὶ Ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου Τιμόθεον ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῆς στυγνότητι τὴν σύνθεσιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀκόμη τοῖς κόλποις τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἐπόψεως ἰδίᾳ ἠθικῆς. Ὑπὸ τὸν βαρυσήμαντον χαρακτηρισμὸν «καιροὶ χαλεποὶ» ἐγνοεῖ ὁ Ἀπόστολος τοιαύτην ἠθικὴν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ αὐτῆς τῆς τῆς χριστιανικῆς, ἐξάρθρωσιν κατὰ «τὰς ἐσχάτας ἡμέρας» αἱ ὁποῖαι, ὡς μὴ ὄφελε, ἀπεδείχθησαν διὰ τῶν πραγμάτων ὅτι εἶναι ἀπεριορίστου διαρκείας, ὥστε νὰ γεννᾶται διὰ τὸν εὐσεβῆ, διὰ τὸν θέλοντα νὰ ἀκολουθῇ τὸν κανόνα τοῦ χριστιανικοῦ βίου, δυσεπίλυτον πρόβλημα, καὶ ἀμηχανία ἐσχάτη, πῶς νὰ χαράξῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπαράτρεπτον δρόμον ζωῆς, πῶς νὰ πηδαλιουχῆσῃ αὐτὸ τοῦτο ἑαυτὸν, ἵνα μὴ συντριβῆ.

«Ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήθροιοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠγρημένοι... γυναικάρια σεσωρευμένα ἀμαρτίας... ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν», θὰ ἀποτελῶσιν, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, τὰ ζιζάνια καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀγρῷ του, ἀναπόφευκτα καὶ δυσεκρίζωτα, θὰ συνιστῶσιν τὴν παρατάξιν «τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων», οἱ ὁποῖοι θὰ ὀρθοῦνται ἀείποτε διὰ μέσου πάσης μεθοδείας τοῦ ἀρχεκάκου ἀντιμέτωποι κατὰ τῶν πιστῶν χριστιανῶν, τῶν θελόντων «εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ ζῆν», ἀτυχῶς δὲ σημειοῦντες πάντοτε πρόσοδον ἐν τῇ ἀντιθέτῳ καὶ κακῇ αὐτῶν δράσει, σύροντες μεθ' ἑαυτῶν εἰς τῆς ἀπωλείας τὸ βάραθρον, «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» ἀπειράριθμα θύματα. Εἰς τὴν βαθεῖαν, πολλὴν καὶ ποικίλην διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ὁ διδάσκαλος Ἀπόστολος μετέδωκεν εἰς τὸν καλὸν μαθητὴν του κατὰ καιροῦς, εἰς τὸν θεοφιλῆ καὶ χριστομίμητον τρόπον τοῦ φέρεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ παραδείγματός του ὑπέστυψε πρὸς αὐτόν, ὁ μακάριος Παῦλος θεωρεῖ ἐπανάγκης νὰ ὀιζωθῆ ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου μαθητοῦ του, οἰκοθὲν δ' ἐγνοεῖται, καὶ παντὸς ἀξίου τῆς κλήσεως τοῦ χριστιανοῦ, ὅτι, κατὰ τινὰ ἀνεξερευνήτον τοῦ Θεοῦ

παραχώρησιν, οἱ διωγμοί, αἱ θλίψεις, αἱ δοκιμασίαι ἀποειλοῦσι, τρόπον τινά, ἀναπόσπαστον κλῆρον τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς νὰ ἐκπλήττηται λοιπόν, χωρὶς πολλῶ μᾶλλον νὰ ἀποθαροῦνηται ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἔχη ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν ὅτι: «πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται»! Ταύτης τῆς ἀληθείας ἀδιάψευστον μάρτυρα φέρει ἑαυτὸν ὁ Ἀπόστολος, ὅστις στρέφων ὀλίγον τὸ ὄμμα πρὸς τὸ παρελθόν του θαυμάζει καὶ ὁ ἴδιος λέγων κοῖτους διωγμοὺς ὑπήνεγκα»!, ἀλλὰ καὶ δοξάζει τὸν Κύριον λέγων, «ἐκ πάντων με ἔρρύσατο ὁ Κύριος». Μήπως ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοῦ τούτου τοῦ ἰδίου θεοῦ αὐτῆς Ἰδρυτοῦ, ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, δὲν εἶναι πανακριβῆς ἐπαλήθευσις τῆς ἀληθείας ταύτης;

Ἐνώπιον τῆς αὐτῆς καταστάσεως, οἱ μὲν προϊστάμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ ποιμνίου κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν ὑποτύπωσιν πρέπει νὰ γίνωνται «τύποι τοῦ ποιμνίου» «τῆ διδασκαλίᾳ, τῆ ἀγωγῇ, τῆ προθέσει, τῆ πίστει, τῆ μακροθυμίᾳ, τῆ ἀγάπῃ, τῆ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν», οἱ δὲ χριστιανοί, τὸ ποίμνιον, νὰ μένωσιν «ἐν οἷς οὕτως ἔμαθον καὶ ἐπιστώθησαν» ἀνδρείως καὶ ἀπαρασαλεύτως.

K.

Η ΚΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν ἦτο ἀνεκάθεν ἔθιμον εἰδωλωλατρικόν. Οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλωλατρικοὶ λαοὶ ἔκαιον μετὰ θάνατον τοὺς νεκρούς των, ὡς οἱ Ἰνδοί, οἱ Ρωμαῖοι καὶ ἐνίοτε αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐθνικοὶ Ἕλληνες, τὴν κόνιν δὲ αὐτῶν ἐναπέθετον ἐντὸς δοχείων αἵτινα ἐφύλαττον εἰς ἀνάμνησιν τῶν προσφιλῶν των νεκρῶν. Ἀλλὰ καὶ σήμερον πολλοὶ τῶν εἰδωλωλατρικῶν λαῶν, συνθηθεῖα παλαιᾶ χρώμενοι, καίουσιν τοὺς νεκρούς των, ἐν Ἰνδίας ἔτι καὶ νῦν καίεται, ἐὰν θελήσῃ, καὶ ζῶσα ἀκόμη ἡ σύζυγος ἀνωθεν τοῦ τάφου τοῦ προσφιλοῦς τῆς ἀνδρός, τὴν συνθήθειαν δὲ ταύτην παρέλαβον ἐν τῇ Δύσει καὶ χριστιανικοὶ ἀκόμη λαοὶ οὐχὶ βεβαίως ὀρθόδοξοι.

Ἐξαίρεσιν δ' ἐποιοῦντο οἱ Ἑβραῖοι, θάπτοντες τοὺς νεκρούς των συμφώνως πρὸς τὰς ἱεράς καὶ θρησκευτικὰς αὐτῶν παραδόσεις, μὴ ἐπιτρέποντες κατ' οὐδένα λόγον τὴν καῦσιν αὐτῶν.

Ἡ χριστιανικὴ ὁμως θρησκεία καίπερ μὴ ἀπαγορεύουσα διὰ ῥητοῦ κανόνος ἢ ἄλλης τινὸς ἐκκλησιαστικῆς διατάξεως τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν, ἐν τῇ χριστιανικῇ ὁμως συνειδήσει καὶ τῇ πράξει τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν διετήρησε τὴν ἀνεκάθεν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων διαφυλαττομένην παράδοσιν τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν. Καθ' ὅσον καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἰδρυτὴς αὐτῆς, δὲν ἐκάη, ἀλλ' ἐτάφη μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ του ἀποκαθίλωσιν καὶ μετὰ τοῦς ἡμέρας ἀνέστη. Οὐδεὶς δὲ τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἢ ἄλλος τις Ἐκκλησ. Πατὴρ ἢ Μάρτυς, πλὴν τῶν διὰ πυρᾶς μαρτυρησάντων τοιούτων, ἐκάη, ἀλλ' ἅπαντες οὗτοι ἐτάφησαν καὶ διὰ τοῦτο ὑπάρχουσι καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ Κοιμητήρια εἰς τὰς Κατακόμβας τῆς Ρώμης, Νεαπόλεως καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀνατο-

λῆς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐθάπτοντο οἱ προσφιλεῖς των νεκροί, τῶν συγγενῶν αὐτῶν τακτικῶς προσερχομένων εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν καὶ προσφερόντων θυσιᾶς ἀναιμάκτους ἐν τοῖς ἐκεῖ παρεκκλησίαις καὶ ἐπιτελούντων μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἀφοῦ βεβαίως ἡ αἰωνόβιος παράδοσις τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας διεφύλαξε τὴν ἱεράν ταύτης συνθήθειαν τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν καὶ παρέδωκεν ἡμῖν ταύτην, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς χριστιανὸν νὰ ἀσεβῆσῃ πρὸς τὴν ἱεράν ταύτην πράξιν καὶ συνθήθειαν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, καθ' ὅσον αὐταὶ ἐπέχουσι σήμερον θέσιν νόμου δι' ἡμᾶς. Ἡ δὲ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν καὶ ἐκ τῶν τάφων μέλλουσα κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου νὰ λάβῃ χώραν ἀνάστασις τῶν σωμάτων ἡμῶν, ἥς προηγήθη ἡ ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἀνάστασις εἶναι δόγμα τῶν χριστιανῶν προσδοκῶντων Ἀνάστασιν, νεκρῶν κατὰ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ἡμῶν.

Καὶ ὅταν λέγωμεν νεκροὺς ἐννοοῦμεν τοὺς ἐν τοῖς τάφοις κειμένους τοιούτους μετὰ τῶν ὁσίων αὐτῶν καὶ τῆς ἐκ τῆς σήψεως μετὰ τοῦ χόματος τῆς γῆς προερχομένης κατὰ τὸ «γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀτελεύσει», καὶ οὐχὶ τὴν τέφραν τὴν διὰ μηχανικῶν μέσων καὶ μεθόδων, ὡς διὰ τῆς καύσεως, προερχομένην. Ἡ συναρμολόγησις δὲ τῶν ὁσίων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μεθ' ὅλων τῶν στοιχείων αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ ἐγκατεσπαρμένων καὶ εἰς κόνιν μεταβληθέντων ὡς καὶ ὁ μετασχηματισμὸς εἰς ἀνθρώπινον σῶμα, διὰ τῆς τοῦ Κυρίου παντοδυναμίας θέλουσιν ἐπιτευχθῆναι κατὰ τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ἡμέραν, ὡς λέγει καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ.

Πρὸς δὲ τούτοις ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ μόνον τὴν Ἀγίαν Γραφὴν παραδεχόμεθα, τὴν δὲ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀπορρίπτουμεν; Καὶ ἂν ἡ παράδοσις ἀνα. ἐρη καὶ διὰ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ὑποστηρίξῃ τὴν ταφήν τῶν νεκρῶν, διατὶ νὰ μὴ διαφυλάξωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἱεράν ταύτην παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφ' οὗ εἴμεθα τέκνα αὐτῆς; καὶ διατὶ νὰ μιμηθῶμεν ἄλλους λαοὺς κακῶς χρησιμοποιοῦντας τὰ κρεματόρια πρὸς καῦσιν τῶν νεκρῶν αὐτῶν;

Αἱ εὐχαὶ τῶν κεκοιμημένων καὶ οἱ νεκρώσιμοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὕμνοι, οὗς θεόπνευστοι πατέρες συνέγραψαν καὶ ἰδίᾳ Ἰωάννης ὁ Λαμασκηνὸς, τί θὰ ἔχωσι τοῦ λοιποῦ ὡς περιεχόμενον αὐτῶν; καὶ ἀντὶ τῶν φράσεων «καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη διάλυσον» καὶ «ἐξέλθωμεν καὶ ἴδωμεν ἐν τοῖς τάφοις ὅτι γυμνά ὅστέα ὁ ἀνθρώπος, σκαλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία», ὡς «καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι καὶ εἶδον τὰ ὁστά τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον...» κλπ. ἀντὶ, λέγομεν, τούτων, τί θὰ ἀπαγγέλωμεν καὶ ψάλλωμεν ὅταν ἐνώπιον ἡμῶν ἔχωμεν δοχεῖα πεπληρωμένα κόνεως συνειλεγμένης ἐκ τῶν κρεματορίων;

Ἀλλὰ διῦσχυρίζονται οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομίας καὶ ὑγιεινῆς.

Ποῖαν ὁμως σημασίαν ἔχει ἡ ἐξοικονόμησις ἐνὸς

ἢ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἐν ταῖς πόλεσι κοιμητηρίων, ἀπέναντι τοσούτων ἀπεράντων ἐκτάσεων ἐντὸς ἢ καὶ ἐκτὸς τῶν πόλεων καὶ κοινοτήτων ἃς ἔχουσιν ὑπὸ τὴν κυριότητα αὐτῶν αἱ πόλεις καὶ κοινότητες ;

Ἡ μήπως τοῦλάχιστον θὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν οἰκονομία χρημάτων ; οὐδὲ τοῦτο θὰ συμβῆ· διότι ὅσα τις πτωχὸς ἢ πλούσιος, θὰ ἐξοδεύσῃ ἀναλόγως τῆς διαθέσεώς του καὶ τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως διὰ τὴν κηδείαν τοῦ προσηλοῦς του νεκροῦ, τόσα θὰ ἐξοδεύσῃ καὶ διὰ τὴν κηδείαν (ἃς εἰπώμεν οὕτω) τῆς κόνεως τοῦ νεκροῦ, προσκαλῶν εἰς αὐτὴν κληρικούς, λαϊκούς κλπ. καὶ μάλιστα διὰ τὴν καῦσιν τοῦ νεκροῦ θὰ ἐξοδεύσῃ τις περισσότερα, ἀφ' ὅσα ἤθελε δαπανήσῃ δι' ἐν φέρον νεκρῶν.

Ναί, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑγεία τῶν κατοίκων ; δὲν πρέπει, λέγουσιν οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, νὰ παραμεληθῆ τι ἐξ ὅσων θὰ συνέβαλλον εἰς τὴν ἀποσυμφορήσιν τῶν νεκροταφείων καὶ εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν κινδύνων τῆς ὑγείας τῶν πολιτῶν ἐκ τῆς συμφορήσεως αὐτῆς· ἡ ἴδρυσις ἐνὸς κρεματορίου ἐν Ἀθήναις, λέγουσι, δὲν θὰ ἦτο ὑποχρεωτική, ὡς δὲν εἶναι καὶ εἰς ἄλλα μέρη, διότι τὸ κρεματοριον θὰ ἐχορησιμοποιούν μόνον οἱ μὴ ἐκ τῆς θρησκείας κωλυόμενοι πρὸς τοῦτο ἄλλας θρησκείας καὶ ἄλλα δόγματα ἀκολουθοῦντες ἄνθρωποι, οἱ μικρὰν τινα μειονότητα ἐν μέσῳ ἡμῶν ἀποτελοῦντες.

Εἰς αὐτοὺς ἀπαντῶντες λέγομεν, ὅτι ἡ ὑγεία τῶν πολιτῶν δὲν κινδυνεύει, ἐὰν ληφθῶσι τὰ κατάλληλα μέτρα ἐπιμεμελημένης καλύψεως τῶν νεκρῶν καὶ προσεκτικῆς καὶ ὀλοσχεροῦς αὐτῶν ἐντὸς βαθέων λάκκων ταφῆς τῶν, ἵνα μὴ ἐξέρχωνται ἐκεῖθεν ἀναθυμιάσεις καὶ δυσσομαίαι.

Εἰς τοῦτο δέον οἱ ἀρμόδιοι νὰ προσέξωσιν ἐπιβάλλοντες ἐν ἀνάγκῃ ποινὰς καὶ κυρώσεις κατὰ τῶν παραβατῶν μιᾶς τοιαύτης ἀπαγορευτικῆς διατάξεως. Τώρα, ἐν οἱ ἀκολουθοῦντες ἄλλας θρησκείας καὶ δόγματα εἶναι ὑπὲρ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, δι' αὐτοὺς δὲν ἐνδιαφερόμεθα, ἐὰν ἀποκτῶντες κρεματοριον καίωσι τοὺς νεκροὺς τῶν· οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως χριστιανοί, δι' οὓς ἀναφέρομεν ἀνωτέρω λόγους πρέπει νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἱεράν καὶ αἰωνόβιον τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν παράδοσιν, διότι ἄλλως οἱ νεκροὶ αὐτῶν δὲν θὰ τυγχάνωσιν ἐκκλησιαστικῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας καὶ πάσης ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ οὗτοι ἀσεβοῦσι πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας τῶν.

† Ο ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΕΞ ΑΠΟΨΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

III

Ἐν τοῖς ἐξῆς πραγματεύομεθα τὴν θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ σπουδαιότατου τούτου προβλήματος.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, καθ' ἃ δεικνύει ἡ ἱστορία

αὐτῆς, οὐδαμῶς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ὀρθῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς διδασκαλίας, ὁ δὲ βίος αὐτῆς, ἐν ᾧ ἀνεπτύχθη ἢ ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν εὐρισκομένη ἱερά αὐτῆς παράδοσις, καταδεικνύει, παρὰ πᾶσαν ἄλλην θεολογικὴν θεωρίαν ἢ συγκεκριμένην κανονικὴν διάταξιν, τὴν θέσιν ἣν ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἔναντι τοῦ προβλήματος τούτου ἀντιπροσώπευσε καὶ ἀντιπροσωπεύει. Διὰ τοῦτο ἡ ἀμέσως παρεχομένη ἀνάπτυξις τῆς θέσεως ταύτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ προβλήματος τούτου δὲν ἀποτελεῖ θεωρίαν εἰλημμένην συγκεκριμένως ἐκ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἔργου οἰουδήποτε Πατρὸς ἢ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, ἢ νεωτέρου τινὸς Ὀρθοδόξου Θεολόγου, ἀλλὰ διδασκαλίαν κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς Κ.Δ. ἐκπηγάζουσιν, ἐπιβεβαιουμένην δὲ ἐκ τῆς ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ Παριδόσει τῆς Ἐκκλησίας ἐφαρμογῆς αὐτῆς, διὸ καὶ ὡς καθαρῶς καὶ γνησίως ὀρθόδοξος δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ.

Ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη εὐρῶν ὁ Κύριος τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἰσχυρὸν σχετικῶς τελειότατον πολιτειακὸν σύστημα (τὸ Ρωμαϊκὸν πολίτευμα) δὲν ἐδίστασε δοθεῖσης εὐκαιρίας νὰ θέσῃ τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων τῆς ὑπ' αὐτοῦ νεοσυσταθείσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ σύστημα ἐκεῖνο, διὰ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ λόγου « Ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ » (Ματθ. κ.β. 21) Οὐδεμία δὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κύριος εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους οὐδὲν ἕτερον εἶχεν ἐν νῷ ἢ τοῦτο. Πρῶτον ὅτι σαφῆς πρέπει νὰ γίνεταί διάκρισις τῆς θέσεως καὶ ἀποστολῆς τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς τοῦ Καίσαρος καὶ ὅτι ὡς εἰς τὸν πρῶτον, οὕτω καὶ εἰς τὸν δεῦτερον πλήρης δέον νὰ ἀπονέμηται ὁ ἐκάστη αὐτῶν ὀφειλόμενος καὶ προσήκων σεβασμὸς. Ἐπειτα ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Χριστοῦ γίνεται φανερόν ὅτι κατ' αὐτὸν ἡ θέσις καὶ ἡ ἀποστολή τοῦ Καίσαρος οὐδαμῶς δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἀντίθεος, ἀλλὰ τοῦναντίον ὡς ἀντιπροσωπεύουσα τὴν ἐκ Θεοῦ θεληθεῖσαν τάξιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἐναντίον τούτου γνώμην, οὐδαμῶς θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸ εἴπῃ. Ὡς ἐν πᾶσι, οὕτω καὶ ἐν τούτῳ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λέγομεν σήμερον διπλωματικὴν γλῶσσαν ἢ συμβιβαστικὰς διαθέσεις. Πλήρης λοιπὸν ἀναγνώρισις καὶ σεβασμὸς πρὸς τε τὴν θεῖαν καὶ τὴν πολιτειακὴν τάξιν, ἣτις τελευταία κατὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ Θεοῦ ἔχει τὴν ἀρχήν.

Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω ἔχομεν βεβαίως καὶ πλείστα ἄλλας τοῦ Κυρίου ἐκφράσεις, ἐξ ὧν σαφῶς καταφαίνεται ἡ περὶ τῶν ἀνωτέρω ἀντίληψις αὐτοῦ ἐφ' ὅσον κατ' ἐπανάληψιν διέκρινε καὶ διέστειλε τὴν ἰδικὴν του ἐν τῷ κόσμῳ (θεῖῳ) θέσιν καὶ ἀποστολὴν πρὸς τὴν τῆς κοσμικῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας. Ἡ βασιλεία του, τονίζει, δὲν εἶνε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (εἴ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο, ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν· Ἰωάν. κγ. 36) Οἱ μαθηταὶ του δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀποβλέπωσι πρὸς τὴν κακὴν ἐξουσίαν (Μάρκ. β'.

35—45). Ἡ θεία τάξις εἶνε κατ' οὐσίαν ὅλως διάφορος τῆς κοσμικῆς (Ἰωάν. ιζ.' 9—26) Καὶ μόνον ἐν ὅλως στενῇ καὶ ἀπὸ σκοποῦ γενομένη ἐρμηνείᾳ τῶν λόγων Του περὶ τῶν δύο μαχαίρων (Λουκ. κβ.' 38) θὰ ἠδύνατό τις νὰ συναγάγῃ τὴν περὶ τῶν δύο ἔξουσίων τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλίαν, ἧς περὶ πολλοῦ ποιεῖται ἡ παπικὴ Ἐκκλησία. Τέλος ἐν σχέσει πρὸς τὸ θεοσυστάτον, οὕτως εἰπεῖν, τῆς πολιτειακῆς τάξεως (οὐχὶ βεβαίως μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς ἀπὸ Θεοῦ συστάσεως τῆς κληρονομικῆς βασιλείας) εἶπεν ὁ Κύριος τὸν κατηγορηματικὸν ἐκεῖνον πρὸς Πιλάτον λόγον. «Οὐκ εἶχες ἔξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένου ἄνωθεν» (Ἰωάν. ιθ.' II) τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια εἶναι ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ εὐθεθεῖσα (ρωμαϊκὴ) πολιτειακὴ τάξις—ἀδιάφορον πρὸς ποῖον σκοπὸν—θεωρεῖται ὡς ἀπὸ Θεοῦ συσταθεῖσα καὶ ἀπόλυτος ὀφείλεται εἰς αὐτὴν ὑποταγή. Κατὰ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἰκανῶς ἐξεφράσθη ὑπὲρ τῆς ὑφισταμένης πολιτειακῆς τάξεως καὶ (παρὰ τὸν ἀντιχριστιανικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα) ἀνεγνώρισε πλήρως τὸ κῆρος αὐτῆς. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ Κύριος μετεχειρίσθη εἰς τὴν σχετικὴν περίπτωσιν λίαν διπλωματικὴν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ φρόνιμον γλῶσσαν, ἥτις καθ' ἑαυτὴν δικαιολογεῖται εἴτε δι' ἔλλειψιν θάρρους εἴτε διὰ τὸ ἡμιτελὲς εἰς κᾶτι τι τοῦ ἔργου εἶναι ὅλως ἀσύστατος, διότι θὰ ἀντέβαινε πρὸς τὴν θείαν αὐτοῦ ὑπόστασιν. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ὅλη διδασκαλία καὶ ἡ βιοτῆ τοῦ Κυρίου διακρίνονται διὰ τὸ ἀπολύτως συνεπὲς αὐτῶν, ἐνῶ τὸ τέλος αὐτοῦ ἐν τε λόγοις καὶ ἔργοις ἐπεσφραγίσθη διὰ τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἀνωτέρω ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντων (Ἰωάν. ιστ.' 33, ιζ.' 9, ιη.' 28—39, ιθ.' I—30, Ματθ. κη.' 36—46)

Ἐνῶ ὁμοῦς ὁ Κύριος οὕτω περὶ τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Πολιτείας ἐξεφράσθη καὶ τοιαύτην ἀπέναντι αὐτῆς στάσιν ἐτήρησε, δὲν διεχειρίσθησαν ἄλλως τὸ ἀκανθώδες τοῦτο ζήτημα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, οἵτινες διὰ λόγων καὶ ἐνεργειῶν αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπολιτεύθησαν.

Δὲν πρόκειται πάλιν περὶ συμβιβαστικοῦ τινος τύπου, ἀλλὰ περὶ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου ἐμπνεομένου ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ «ναὶ καὶ ἢ οὐ οὐ» τοῦ Ἰησοῦ, μὴ ἀνεχομένου συμβιβασμοῦς καὶ ὑποχωρήσεις, καὶ περὶ χαρακτῆρος οἱ λόγοι τοῦ ὁποίου δὲν ἀνέχονται τὴν διαφορομένην ἔννοιαν. «Υπομίμησε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἔξουσίαις ὑποτάσσεσθαι» (Τιτ. γ.' I) λέγει πρὸς τὸν Τίτον, ἐνῶ τὴν ἰδέαν ταύτην πλατύτερον καὶ διὰ μακρῶν ἀναπτύσσει ἐν τῷ ιγ.' κεφαλαίῳ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς¹. Ὁ Παῦλος δὲν ἦτο δυ-

(1) «Πᾶσα ψυχὴ ἔξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ, αἱ δὲ οὐσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν, ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ, διαταγῇ ἀνθέστηκε, οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται· οἱ γὰρ ἀρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν· θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ, καὶ ἔξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς· Θεοῦ γὰρ διάκονοι εἰσίν εἰς τὸ ἀγαθόν, ἐάν δὲ τὸ κακὸν ποιῆς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκὴ τὴν μάχαρᾶν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν ἐκδικος εἰς ὀργὴν τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι· διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι, οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν

νατὸν νὰ ἐκφρασθῇ καθαρότερον καὶ οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀμφισβήτησις δύναται νὰ ἐγερθῇ περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λόγων του.

[Συνεχίζεται]

ΑΜΙΑΚΑΣ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

συνείδησιν· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους ταλεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσίν, εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες· ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ τὸν φόρον τὸν φόρον· τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμὴν».

ΔΩΡΕΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ ἱεροδιάκονος κ. Χ. Μπούας ἐδώρησεν πρὸ τινος εἰς τὸ θεολογικὸν σπουδαστήριον πρὸς πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τῶν χειρογράφων αὐτοῦ τὰ ἀκόλουθα:

1. Ἐγγραφον φέρον χρονολογίαν «1820 Ἰουνίου 27» καὶ ὑπογραφήν «Ἐλασσῶνος Παρθένιος ὑπόσχομαι» μετὰ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου φανερῶνται οὗτος καὶ ὁμολογεῖ «ὅτι δι' ἐγγυήσεως τοῦ συναδελφοῦ Ἁγίου Γαρδικίου Κυρίου Ἰερωνύμου ἐδανείσθηκα διὰ χρεῖαν τῆς ἐπαρχίας μου παρὰ τοῦ ἐνδοξοτάτου Ἀχμετ κονίτζια ἑνδεκα χιλιάδας γρόσια».

2. Ἐπιστολὴν φέρουσαν χρονολογίαν «τῆ 3 Φεβρ. 1853 ἐκ Τριπόλεως» καὶ ὑπογραφήν «πρόθυμος, φίλος καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφός ὁ Μαντινείας καὶ Κυνοῦρίας Θεοφάνης». Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευθύνεται «τῷ πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ἀγίῳ πρώτῳν Αἰγίνης κυρίῳ Σαμουήλ. Εἰς Ἀθήνας».

3. Χειρόγραφον ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτὼ φύλλων ἀριθμηθέντων ὑπ' ἐμοῦ καὶ φέρον ἐπιγραφὴν «Περὶ Μουσικῆς». Τὸ χειρόγραφον τοῦτο, ὡς σημειοῖ ὁ δωρητής, προερχόμενον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης ἀποθανόντος ὁμογενοῦς ἐν Ἐνετίᾳ ἐδωρήθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ παν. ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου Γεωργιάδου, τέως ἱεροψάλτου τῆς ἐν Ἐνετίᾳ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας.

Ἡ θεολογικὴ σχολή, λαβοῦσα γνώσιν τῆς δωρεᾶς ταύτης, ἠχαραρίσθη δι' ἐγγράφου της τὸν δωρητῆν.

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ*

Χαίρομεν καὶ συγχαίρομεν ὅτι ἡ νεολαία τῆς πόλεως καὶ τῆς Μεσσηνίας συνεπήχθη εἰς Σύνδεσμον, ὅστις ἔχει σκοπὸν τὴν ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν αὐτῆς μόρφωσιν. Διαλύεται οὕτω ἡ παγερὰ ἀδιαφορία καὶ ψυχρότης, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἴπωμεν, πρὸς τὰ τιμώτατα καὶ ἱερώτατα, πρὸς τὰ ἰδανικά τοῦ ἔθνους. Εὐφρόσυνον τοῦτο, διότι τὰ ἰδανικά ταῦτα κατεπολεμοῦντο, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, ὑπὸ τῶν ψευδοδιδασκάλων καὶ διεδίδετο ἡ ἀσέβεια· ἡ καταργησις τῆς οἰκογενείας· ἡ διαφθορὰ τῆς ὥρας ἑλληνικῆς γλώσσης. Εὐτυχῶς ἡ εὐγενὴς νεότης ἔμεινεν ἀνέπαφος τῶν δηλητηριωδῶν τούτων μαισμάτων καὶ ἐπανερχεται εἰς τὰς ἀληθεῖς καὶ σωτηριώδεις ἀρχὰς διὰ

* Προσλαλίᾳ ρηθεῖσα ἐν Καλάμαις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς.

τῶν ὁποίων προάγονται καὶ εὐημεροῦν αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη.

Ἡ νεότης εἶνε ὁ κατάλληλος χρόνος ἐξ οὗ κρέμαται ἡ παντοτεινὴ εὐτυχία ἢ δυστυχία ὑμῶν. Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην καταβάλλονται τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα θ' ἀναπτυχθῶν εἰς καλλίκαρπα δένδρα ἐν τῇ περαιτέρω ζωῇ. Ἡ ἀληθῆς ἀναμόρφωσις τῶν νέων καὶ ἡ ἐν γένει διάπλασις αὐτῶν, ἡ περιλαμβάνουσα ὅλας τὰς σωματικὰς, διανοητικὰς καὶ ψυχικὰς αὐτῶν δυνάμεις καὶ ἀρετὰς, ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀληθινῆς παιδείας καὶ ἀγωγῆς. Ὡς ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν τὸν νεοστὶ φυτευθέντα ἀμπελῶνα ἢ ὁ δίδων σημασίαν εἰς τὴν στερεὰν κατασκευὴν τῶν θεμελίων τοῦ οἰκοδομήματος, ἐργάζεται καλῶς καὶ κατὰ τρόπον ἐπωφελῆ, οὕτως καὶ ὁ θέτων θεμέλια εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ χαρακτήρος του, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ παρούσα καὶ ἡ αἰωνία ζωὴ, ἐξυπηρετεῖ τὸ ἀληθὲς συμφέρον του καὶ τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν του.

Βεβαίως ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια καὶ ἐργασία κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἡλικίαν, διότι δὲν ὑπάρχει τόσον εὐαπάτητον καὶ ἐπίζηλον, ὡς ἡ νεότης, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐξαπλώνουν εὐρυχωροτάτην πεδιάδα αἱ ἀπατηλαὶ ἐλπίδες καὶ παρίστανται πανταχόθεν ἡ ἡδονή, προσφέρονσα ψευδεῖς στεφάνους καὶ διασπείρουσα εἰς τὰ βήματα αὐτῆς ἀπαλόματα ἄνθη. Τοιοῦτος εἶνε ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διατρέχετε, ὦ νέοι. Μόνον ἡ σωφροσύνη δύναται νὰ σᾶς διαφυλάξῃ. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε πρὸς Τίτον: «Τοῖς νέοις πᾶσιν παράγγελλε σωφρονεῖν» (Τιτ. β, 7). Ἡ σωφροσύνη εἶνε ταμεῖον τῶν ἀρετῶν. Πρωτίστη δὲ ἀρετὴ εἶνε ἡ πίστις εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν «πὰρ' οὗ πᾶν δώρημα τέλειον». Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν φωτίζει τὴν διάνοιαν, θερμαίνει τὴν καρδίαν καὶ ἐνισχύει τὴν θέλησιν εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἡ πίστις αὕτη πρὸς τὸν Θεὸν εἶνε ἀπαραίτητος' ὅλα τὰ ἔθνη ἐν πάσῃ ἐποχῇ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ προώδευσαν. Αὕτη ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη διὰ τῶν ἐξοχωτέρων ἀντιπροσώπων τῆς διακηρύσσει καὶ ἀνομολογεῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ αἰωνίου δημιουργοῦ τοῦ παντός.

Μὴ νομίζετε, ὦ νέοι, ὅτι ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια καθιστᾷ τοὺς νέους μελαγχολικούς· τοῦναντίον ἐμπνέει εἰς ὅλους τὴν ἰλαρότητα καὶ ἐπιείκειαν καὶ χαρίζει φυσικὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον χαρακτήρα. Ἡ εὐσέβεια εἶνε κοινωνικὴ καὶ πλήρης οὐ μόνον ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ χάριτος καὶ εὐφροσύνης. Εἶναι μακρὰν τῆς σκυθρωπῆς καὶ μελαγχολικῆς δεισιδαιμονίας, ἣς σκοτίζει τὴν διάνοιαν καὶ πικραίνει τὴν καρδίαν καὶ ἀγριαίνει τὴν ψυχὴν. Ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια φέρει τὴν χαρὰν, προπαρασκευάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ ἐνισχύει εἰς τὸν κρατερὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἀπέναντι τῶν ποικίλων πειρασμῶν καὶ δοκιμασιῶν. Εὐτυχῆς ὁ νέος, ὅστις μάχεται μετὰ δύναμιν καὶ θάρρος τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, ἀλλὰ πλήρης πίστεως εἰς τὸν Θεὸν προχωρεῖ. Ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ δὲν σχηματίζεται, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, ἀλλ' ἡ ἐπεξεργασία τῆς ἠθικῆς ταύτης διέρχεται διὰ

τοῦ χωνευτηρίου σκληρῶν δοκιμασιῶν καὶ σφουρηλατεῖται ὑπὸ τῶν βαρῶν κτυπημάτων τῶν πειρασμῶν. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τιμᾶται καὶ δοξάζεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ. Λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Νέος ὠρῖος καὶ σφριγῶν, ἀλλὰ καὶ ἠθικὸς ἐκτίθεται εἰς τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν του, ορίπτεται εἰς περιπετείας πλήρεις κινδύνων καὶ θλίψεων. Ἐκ τῶν παντοίων δοκιμασιῶν ἐξέρχεται νικητῆς ἐν τῇ πίστει πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ Θεία Πρόνοια προσστατεῖ τοὺς ἐναρέτους, τὰ ἐκλεκτὰ αὐτῆς σκευή. Ἡ Θεία Πρόνοια τὸν ἐδόξασε καὶ ἀνέδειξεν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ εὐεργέτην αὐτῆς καὶ τῆς πατρίδος του, ἣν ἠγάπησε.

Μὴ νομίζετε ὅτι δὲν ἔχετε οὕτω ἐλευθερίαν. Ἐλευθερία ἀληθῆς δὲν εἶνε ἡ ψευδώνυμος ἐλευθερία, ἣν προβάλλουν τινὲς ὡς ἐπικάλυμμα τῆς ἰδίας κακίας· ἀληθινὴ ἐλευθερία δὲν εἶνε ἡ ἄκρατος καὶ ἀπόλυτος, ἀλλ' ἡ περιοριζομένη ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων νόμων. Τοὺς νόμους, ὡς Θεοῦ φωνήν, πρέπει τις νὰ δουλεύῃ διὰ νὰ ζῇ ἐλεύθερος, ὡς ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Πλάτων (Ἐπιστ. η').

Εἶνε μέγα προνόμιον νὰ εἶνέ τις νέος, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ στάδιον τῆς δράσεως μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ, θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης. Ὁ Θεὸς προσκαλεῖ τοὺς πάντας εἰς ἀναγεννησίνην. Καθῆκον παντὸς νέου εἶνε νὰ δώσῃ, ὡς ὁ Ἡσαΐας, τὴν ἀπάντησιν «Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε». Ἀδιάφορον δὲ ἂν ἐργάζεται ἐν ταπεινῷ ἢ εὐρεῖ κύκλῳ ὠφελιμότητος ὑπὲρ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος. Ναί· τῆς πατρίδος, διότι ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις πρὸς αὐτήν, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει πολυτιμότερον, εἶνε ἀρετὴ, εἶνε πλέον ἢ ἀρετὴ. Θρησκεία καὶ πατρὶς συνεδέθησαν ἀδιαρρήκτως καὶ ἀποτελοῦν τὰς μεγάλας δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἔθνος ἔδρασε καὶ ἐμεγαλοῦργησεν ἐν τῇ ἰστορίᾳ. Ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διεφύλαξε τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἔθιμα τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὴν ὠραίαν μας γλῶσσαν, τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ ἔθνος μας εἶνε τὸ ἐνδοξότερον ἔθνος τοῦ κόσμου. Γεννηθὲν εἰς τὸ κάλλιστον κλίμα τῆς ἐπιγείου σφαίρας, ἀνατραφὲν ὑπὸ τὸν ὠραῖον καὶ γαλανὸν οὐρανόν, ἀναπνέον τῆς ἐλευθερίας τὰς ζωογόνους αὔρας, ἀναπτύξαν ἐν τελειότητι τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν, διατυπώσαν τὰς ὑψηλὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, ἐγένετο ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐπραγματώσα τὴν τελείαν ὠραιότητα καὶ ἐξημέρωσε καὶ εὐηργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐκ τοῦ ἔθνους τούτου εἴμεθα· τούτων τῶν προγόνων καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα ἀτόγονοι· τούτων τὴν γλῶσσαν λαλοῦμεν ἕως σήμερον.

Ἀλλὰ τὸ ἔθνος μας πρέπει νὰ ἀναγεννηθῇ καὶ θ' ἀναγεννηθῇ καὶ προοδεύσῃ οὐχὶ τόσον διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν νόμων καὶ τοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ διὰ τῆς δημιουργίας τῶν ἠθικῶν χαρακτήρων τῶν πολιτῶν καὶ κυρίως τῶν νέων. Εἶνε ἀδύνατον, λέγει νεότερος φιλόσοφος, λαὸς μὴ κατορθώσας νὰ μερφώσῃ εὐθὺν χαρακτήρα νὰ γείνη μέγας καὶ ἰσχυρὸς· ὅσον δὲ ὁ

χαρακτήρ αὐτοῦ στρεβλοῦται, τόσον καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἔθνους ἐκεῖνου προσεγγίζει ἢ ἐπίκειται. Τί μέλλει, λέγει, νὰ γίνῃ αὐτοῦ; ἀπλούστατον θὰ φυτρώσῃ πᾶν ὅ, τι σπείρεται· οἷα ἢ σπορά, τοιαύτη καὶ ἡ συγκομιδή.

Νέοι, τῆς Ἑλλάδος ἡ μόνη ἐλπίς, ἐνδείχθητε ἄξιοι αὐτῆς. Νέοι τῆς Μεσσηνίας· ἐδῶ τὸ πρῶτον ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἐλληνικῆς ἐπαστιάσεως κατὰ τῆς τυραννίας. Ἀνυψώσατε καὶ σεῖς τὴν σημαίαν τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἔθνους. Σᾶς παρακαλοῦν θερμῶς τῶν προπατόρων οἱ τάφοι, τῶν ἡρώων αἱ στῆλαι, τὰ αἵματα τῶν πεσόντων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Ἀγαπήσατε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν πατρίδα, τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀναδείχθητε διὰ τῆς ἀρετῆς ἄξιοι τῆς πατρίδος, ἥτις εἶνε «καὶ μητὸς καὶ πατὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον καὶ ἀγιώτερον». Γένοιτο.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πολλαπλάσια.

Ἐξ ἀφορμῆς ἄρθρον βουλγαρικῆς ἐφημερίδος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξαιρεται ἡ ὑπὲρ τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους δοῦσας τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἢ «Ἐστία» ἐπάγεται τὰ ἀκόλουθα σχόλια:

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ ὁμλήσῃ κανεὶς διὰ τὴν ἐλληνικὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, θὰ ἔπρεπε νὰ πολλαπλασιάσῃ ὅσα γράφονται διὰ τὴν βουλγαρικὴν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τῆς Σόφιας καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ἂν ἐξακολουθῇ τὴν μακροαῖωνα σταδιοδρομίαν του, ἂν ἀκολουθῇ τὰ ἴχνη τῶν προγόνων του, ἂν διατηρήθῃ ἐνῶ ἀπληροίθησαν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἀναριθμήτα ἄλλα ἱστορικὰ ἔθνη, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς κληρικοὺς καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς ἐγκαρτερήσεως, μὲ τὸ ὅποιον ἐνεπλούτιζε τὸ δουλωμένον γένος ἡ θρησκεία. Καὶ τὴν δύναμιν αὐτήν, τὸ τεράστιον τοῦτου ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν ἔρεισμα, προσεπάθησαν νὰ καταρτίψουν οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ σκότος διὰ νὰ συντρέψουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Ἡ παρατήρησις τῆς «Ἐστίας» εἶνε δικαιοτάτη. Οὐδὲν ἔθνος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ Ἐκκλησίαν τόσον στοργικὴν διὰ τὸ ἔθνος εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει καὶ τόσον σώτειραν δι' αὐτό, ὅσον τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελῇ συνείδησιν πάντων τῶν Ἑλλήνων, ὀφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁσάκις παρουσιάζεται ἐνκαιρία ὁ ἐλληνικὸς τύπος προσσηκόντως ἀναμιμνήσκειται τῶν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἡμῶν θυσιαῶν τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν κατὰ μέγιστον μέρος ὀφείλει τοῦτο τὴν σωτηρίαν του.

Ἀντικειμενικαὶ κρίσεις.

Ὁ ἐν Μόσχᾳ ἀνταποκριτὴς τοῦ ἀγγλικοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» διαβιβάζων τὰς ἐκ τοῦ ἐκεῖ ἐορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων ἐντυπώσεις του, συνοδεύει αὐτὰς διὰ σχολίων ἀξίων πολλῆς προσοχῆς. Ἐκ τῆς ἀφανιάστου συρροῆς τῶν πιστῶν εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐκ τοῦ μεγάλου πλήθους τῶν νέων καὶ ἐκ τῆς θερμότητος τῶν προσευχῶν ὁ ἀνταπο-

κριτὴς συνήγαγεν ὅτι «ἡ θρησκευτικὴ ἀναγέννησις ἐν Ρωσίᾳ ἤρξατο ἤδη, εἶνε δὲ καταφανής, παρ' ὅλον ὅτι δὲν ἀνεκόπησαν οἱ θρησκευτικοὶ διωγμοί». Τὸ πρᾶγμα ἐξηκρίβωσε καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωσίας τρεῖς ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς διπλάλλοι τῶ ἀνεκοίνοσαν ὅτι κατεπιτοήθησαν ἀπὸ τὸ πλήθος τῶν νέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γεννηθέντων μετὰ τὴν μολοσβεβικὴν ἐπανάστασιν, οἱ ὅποιοι ἐσημείουν εἰς τὰ δελτία ὅτι εἶνε ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τοῦτο δὲ κατεθορύβησε μεγάλως τοὺς ἐπισήμους κύκλους.

Παρατηρήθη ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρξαντο δημοσιεύμενα πολλὰ ἔργα περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ μεγάλη δ' αὐτῶν διάδοσις εἰς τὸ πολὺ κοινὸν χαρακτηρίζει τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν πνευματικῶν. Προδήλως τὸ ἐνδιαφέρον ἐστράφη ἀπὸ τῆς περιφερείας καὶ ἀπὸ τῶν ἐπὶ μέρος ζήτημάτων εἰς αὐτὸ τὸ ἐσωτερικόν, εἰς τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας· οἱ λαϊκοὶ ἀναζητοῦν ἔρεισμα διὰ τὴν πίστιν των, διὸ καὶ ἐνστικτικῶς χωροῦν πρὸς τὸ οὐσιώδες πρόβλημα καὶ τὴν πρώτην πηγὴν, ἥτοι πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὰ Εὐαγγέλια. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ μεγάλη ἐν Γαλλίᾳ ἐπιτυχία τῶν ἱστοριῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὑπομνημάτων εἰς τὰ Εὐαγγέλια.

Ὁ ρουμάνος συγγραφεὺς Andreescu ἐν μελέτῃ του λίαν ἐνδιαφερόσῃ (ἐν τῇ Religio) δίδει ἕνα ἀξιοπορόσητον χαρακτηρισμὸν τῆς ἐνότητος τῶν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. «Ἡ ὀρθοδοξία—λέγει μεταξὺ ἄλλων—ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ὁμοσπονδίας πατριαρχῶν. Συχνάκις οἱ καθολικοὶ διουχρισθήσαν ὅτι ἡ ἐνότης τῆς πράξεως δὲν ἦτο δυνατὴ ἐν μιᾷ χριστιανωσύνῃ ἐχούσῃ διαφόρους ἡγέτας ἴσης αὐθεντίας καὶ κύρους. Ἀλλὰ δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἡ στενωπότης ἐνότητος τῶν πατριαρχῶν κατ' αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς ὀρθοδοξίας, συναρξαζομένων εἰς ἀνέγερσιν ἀμυντικῶν φρουρίων κατὰ τοῦ κατακτητικοῦ Ἰσλάμ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως καὶ τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος. Πρὸ τοῦ ἰσλαμικοῦ κατακλυσοῦ τοῦ διαχεομένου ἀνά τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν 16^{ον} αἶ. οἱ πατριάρχαι οὗτοι ἐξηκολούθησαν ἔργον κοινόν, βασιζόμενοι εἰς τὴν βοήθειαν πρώτων τῶν ρουμάνων ἡγεμόνων καὶ ἔπειτα τῶν ρώων τσάρων. Βλέπομεν αὐτοὺς καταβάλλοντας προσπάθειάς νὰ πλησιάσουν πρὸς ἑαυτοὺς τοὺς διαφόρους λαϊκοὺς ὀρθοδόξους ἡγέτας, προσφερομένους ὡς μεσίτας εἰς τὰς διαφόρους συνθήκας, τιθεμένους ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατούντων χριστιανῶν, λησμονοῦντας τὰ ἴδια συμφέροντα καὶ ἐν γένει κατὰ μέγιστον τιθεμένους πᾶσαν ἰδιοτέλειαν, καὶ ταῦτα διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ἰδεώδες τῆς ἐνότητος τῆς ὀρθοδοξίας καὶ νὰ θέσουν τὴν θρησκευτικὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ τσάρου τῆς Ρωσίας...».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις, χθὲς δὲ ὡσαύτως συνήλθε τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

—Διὰ Β. Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» τῆς 25 Ἰανουαρίου 1937 ὁρίζονται αἱ ἐξῆς τροποποιήσεις τοῦ Προγράμματος μαθημάτων ἐν τοῖς Γυμνασίοις τῶν θηλέων ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων: *Τάξις Β'*, Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Μετὰ σύντομον ἐπισκόπησιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῶν ἀρχαίου κόσμου καὶ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ παραστατικῇ ἱστορίᾳ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Κυρίου, ἐξαιρομένης τῆς σπουδαιότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ συμβολῆς εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Τάξις Δ'. Ἱστορία τοῦ ἔργου α) τῶν Ἀποστόλων μετ' ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνείας οὐσιαστικῶν περικολῶν ἐκ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν του καὶ β) τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἐξαιρουμένων ἰδίᾳ τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν φυσιογνωμιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς δι' αὐτῶν ἀναπτύξεως τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς συμβολῆς τῆς γυναικὸς καθόλου καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπὶ χριστιανικῷ ζήλω καὶ εὐλαβείᾳ διακριθεισῶν γυναικῶν εἰς τὴν στῆριξιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. ἔτι δὲ καὶ τῶν κυριωτέρων σταθμῶν... ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Τάξις Ε'. 2. Σύντομος καὶ κατὰ τὸ δυνατόν ἐποπτικὴ Λειτουργικὴ μετ' ἀναγνώσεως τῶν κυρίων προϊόντων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμολογίας, ἐν τοῖς ἰδίᾳ τροπαρίων τῶν Θεομητορικῶν ἑορτῶν τῶν γυναικῶν Ἀγίων καὶ Μαρτύρων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

Τάξις ΣΤ'. 1. Ἡ Χριστιανικὴ Ἡθικὴ δι' ἀνακεφαλαιώσεως καὶ συστηματικῆς ἐπιμελέσεως τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις τάξεσιν ἐξαχθεῖσάν ἠθικῶν ἀληθειῶν, ἐξαιρουμένων ἰδίως τῶν καθήκοντων καὶ δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ. β) Ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου σταθμοῦ τῶν θρησκευτικῶν προστίθενται τὰ ἀκόλουθα: Παρατήρησις. Ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία δεόν νὰ ἐνισχύεται διὰ τῆς δημιουργίας ἐμπνευσμένης θρησκευτικῆς ζωῆς ἐν τῷ γυναικίῳ καὶ διὰ τῆς ἀβιάστου συμμετοχῆς τῶν μαθητριῶν εἰς αὐτὴν (κοινὰ προσευχαί, κοινὴ παρακολούθησις τῆς θείας λειτουργίας καὶ συμμετοχὴ εἰς αὐτήν, διὰ καταλλήλου χοροῦ παρακολούθησις ἁπλοῦ καὶ ζωντανοῦ κηρύγματος, ἐμπρακτος ἐκδήλωσις τῆς φιλανθρωπίας κλπ.).

— Ὡς γνωστὸν ἐν ταῖς ἱεραῖς μοναῖς εὐρίσκονται πλείστα ὄσα ἱερά κειμήλια καταθετιμένα καὶ ἀνυπολόγητου ἀξίας. Τοῦτου ἐνεκεν ἡ Ἱ Σύνοδος παρήγγειλε δι' Ἐγκυκλίου τοῦς Σεβ. Ἱεράρχας ὅπως δώσωσι τὰς δεούσας διατάγας τοῖς ἡγουμενοσυμβουλοῖς τῶν ἱερῶν μονῶν, ἵνα προβῶσιν εἰς τὴν ἐπακριβῆ καταγραφὴν αὐτῶν ἐν ἐπισημῷ Καταλόγῳ, οὗτινος ἀκριβὲς ἀντίγραφον δεόν νὰ ὑποβληθῆ τὸσον τῇ Ἱ. Μητροπόλει, ὅσον καὶ τῇ Ἱερῷ Συνόδῳ.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει, ὅτι ὑπὸ τῶν ἡγουμενοσυμβουλιῶν τῶν ἱερῶν μονῶν ἔχουσιν εἰς τὰς Τραπεζὰς κατατεθῆ χρηματικὰ ποσά, προορχόμενα ἐξ ἐκποιήσεως διατηρητέας περιουσίας τῶν ἱερῶν μονῶν, παρεκάλεσε τοῦς Σεβ. Ἱεράρχας δι' Ἐγκυκλίου, ὅπως δώσωσιν αὐτοῖς τὰς δεούσας διατάγας, ἵνα διὰ τῶν ὡς εἴρηται χρηματικῶν ποσῶν καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν προβῶσιν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνὸς ἀσπικῆς ἢ ἀγροτικοῦ κτήματος ὑπὲρ τῆς Μονῆς αὐτῶν, δεδομένου, ὅτι τὰ τοιαῦτα κτήματα προσπορίζουσι τῇ Μονῇ μείζον ὄφελος ἢ τὸ ἐκ τῶν καταθετιμένων χρημάτων προορχόμενον.

— Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἣτις τελεῖται ἐτησίως μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐν Καλάμιας, τελεῖται καὶ ἐν Γυθείῳ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τέως Γυθείου καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου Σπάρτης, ὁρισθεῖσα ὡς τοπικὴ ἑορτὴ διὰ διατάγματος. Ἐφέτος δ' ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῶς, τῇ συμμετοχῇ τοῦ τε Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Κυθήρων καὶ τοῦ Σπάρτης, μεταβάντος εἰς Γυθειον, ἢ μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν περὶ τὴν 3 μ. μ. λιτανεῖα καὶ περιφορὰ τῆς εἰκόνης ἀνά τὴν πόλιν.

— Πρὸ τῆς λιτανείας τὴν 2αν π. μ. ἐγένοντο ἐπισημῶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Γηροκομείου, ὅπερ διὰ τοῦ Συλλόγου Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Γυθείου ἱδρυσεν ὁ Σεβ. Σπάρτης, ἀρχιερατεύον ἐν Γυθείῳ.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Κυθήρων ἐπισκεφθεὶς ἀλλεπαλλήλως τὰς σχολὰς τῆς πόλεως Γυθείου, ὁμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς μαθητάς, εἰς εἰδικὴν δὲ τελετὴν τῶν γραμμάτων ἀπένευμε χρηματικὰ βραβεῖα καὶ μετάλλια εἰς ἀριστεύσαντας ἐν διαγωνισμῷ μαθητάς.

— Διὰ τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 453 (ἔτ. 1937), δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως» τῆς 30 Ἰανουαρίου 1937 (τεύχ. Α'. ἀριθμ. φύλλου 28), ἀνεγνω-

ρίσθη καὶ τὸ δεύτερον δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ Ἀσύλου ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὡς «μονοτάξιον δημοτικὸν σχολεῖον διεπόμενον ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως».

— Ἡ συγχώνεσις τῶν Ἱ. μονῶν Ρόμβου καὶ Παντοκράτορος τῆς Ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλοακαρνανίας ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς καλοθελετὰς διαδοσίας νὰ διαδίδουν εἰς βάρος τῆς Ἱ. μητροπόλεως ὅτι αὕτη διὰ τῆς συγχώνεσεως ἀπέβλεπε εἰς τὴν διάλυσιν τῆς Ἱ. μονῆς Ρόμβου. Ἐπειδὴ διὰ τῶν τοιούτων διαδόσεων παρεξηγοῦνται καὶ κατασκευαστοῦνται αἱ προθέσεις τῆς Ἱ. μητροπόλεως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀρχιερατικούς Ἐπιτρόπους παρήγγειλεν, ἵνα διὰ τῶν αἰδῶς ἐφημερίων διαφωτίσωσι τοὺς χριστιανούς τῆς περιφερείας τῶν, πληροφοροῦντες αὐτούς, ὅτι σκοπὸς τῆς συγχώνεσεως εἶνε εἰς καὶ μόνος: ἡ καλλιτέρα καὶ συστηματικότερα διοικήσις ἀμφοτέρων τῶν Ἱ. μονῶν, αἵτινες μόνον ὑπὸ ἐνιαίαν διοίκησιν καὶ διαχειρίσιν δύνανται νὰ ἐπουλώσωσι τὰς οικονομικὰς τῶν πληγὰς καὶ νάνορθωθοῦν οικονομικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς, ὅπερ καὶ τὸ σπουδαιότερον. Διότι ἐπιτακτικὴ ὑπάρχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ συγκεντρωθῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς μίαν Ἱ. μονήν, ἀσπούμενοι εἰς τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ζῶντες ὑπὸ τὴν ἐπιθεψιν πολλῶν, πάντως περισσοτέρων τοῦ ἐνός, ὥστε ἡ ζωὴ τῶν νὰ μὴ εἶνε, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, «ἀμόρτυρος» καὶ καταστρεπτικὴ τὸσον διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν ἄλλων ὅσον καὶ διὰ τὰ ἱερά καθιδρύματα· ἄλλως τε δὲν δύναται νὰ νοηθῆ μοναστήριον μὲ ἓνα μοναχόν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας ἐκ τῆς περιουσίας εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς κωμοπόλεις τῆς μητροπολιτικῆς αὐτοῦ περιφερείας διεπίστωσεν, ὅτι ἐνίοι τῶν δημοδιδασκάλων παραμελοῦν τὸ καθήκον τοῦ κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ἐπισήμους ἑορτὰς τακτικῶν ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν τῶν. Ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον συντελεῖ τοῦτο μὲν εἰς τὴν χαλάρῳσιν τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν παιδῶν συναισθήματος, τοῦτο δὲ εἰς σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, οἷτινες ἐπιθυμοῦν νὰ βλέπωσιν τὸ δημοτικὸν σχολεῖον πρωτοπόρον εἰς τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νεαρῶν βλαστῶν τοῦ ἔθνους μας, ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν δημοτικῶν σχολείων, δι' ἧς προέτρεψεν αὐτοὺς ὅπως διατάξωσι τοὺς δημοδιδασκάλους εἰς ἀνελλιπῆ ἐπέτελεσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, συγχρόνως δὲ συστήσωσιν ὅπως προτρέπωσιν τοὺς μαθητάς τῶν νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα, ὅπου ταῦτα λειτουργοῦν.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λεωνιδίου πολυμελὲς ἐπιτροπὴ εἰσπράξεσα ἐξ ἐράνων πλέον τῶν 15.000 δραχ. προέβη εἰς τὴν ὀργάνωσιν μαθητικοῦ συσσιτίου τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἀπὸ τῶν μέσων παρ. Ἰανουαρίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνοουρίας Γερμανὸς ἄμα τῇ πληροφορίᾳ ταύτῃ ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν δραχ. 1000, διέταξε δὲ τὰς Ἱ. μονὰς Ἐλώνης, Σίτζας καὶ Καρυῶς νὰ συνεισφέρουσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον γενναίαν συνδρομήν, προσέφερε δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων δραχ. χιλίας.

— Περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου ἐν τῷ οἰκίῳ τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς Τριπόλεως ἐγένετο ἡ ἐτησίαι τακτικὴ γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς ἐνορ. Φιλοπτώχου ἀδελφότητος, καθ' ἣν ἀνεκοινώθη ἀνώνυμος δωρεὰ ἐκ δραχ. 50000 διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ β'. ὄρφανου τοῦ οἰκίματος τῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, ὁ δ' ἐκ Βουνοῦ Τηγέας κ. Κυριακούλης προσέφερεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως εἰς τὴν φιλόπτωχον ἀδελφότητα δραχ. 500.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας παρεκάλεσε τὸν θεολόγον Κων. Καραμπέλλην ἵνα κηρύττῃ ἐπ' ἐκκλησίας τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῆς περιφερείας.

— Ὁ αὐτὸς Ἱεράρχης ἀπέλυσε πρὸς τὸν κληρὸν, τοὺς ἡγουμένους τῶν μονῶν, τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ναῶν καὶ τὸ ποίμνιον τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐγκύκλιον, δι' ἣς ὑπομνήσας προτέρων αὐτοῦ σύστασιν ἐντέλλεται ὅπως ἀποφεύγηται πᾶσα βλάβη καὶ φθορὰ τῶν ἀγιογραφῶν τῶν τε ναῶν τῶν ὑφισταμένων καὶ διαλευκόμενων μονῶν καὶ τῶν ἐξοικλησίων,

τῶν ἐχόντων ὁπωσδήποτε ἀρχαιολογικὴν σημασίαν, ποινὰ δὲ μεγάλα ἀπειλοῦνται κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπιδιορθώσεως τῶν ἐν λόγῳ κτιρίων, εἴτε ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς ἀναγράφουσιν τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἱερῶν τοιχογραφῶν τῶν ναῶν τούτων καὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων πρὸς ἐπίδειξιν. Δυστυχῶς τὸ κακὸν ἐξακολουθεῖ, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἰδίως εἰς τοὺς ναοὺς τῶν διαλελυμένων μονῶν Κυνουρίας, οἵτινες ἐκοσμοῦντο δι' ὠραίων ἀρχαιολογικῆς σημασίας τοιχογραφῶν. «Ἡ τυχὸν ἐξακολούθησι τοιούτων ἀσχημῶν καὶ βανδαλισμῶν θὰ ἀναγκάσῃ ἡμᾶς, προσθέτει ἡ Α. Σ., καὶ εἰς τὰ ποινικὰ διδαστήρια νὰ καταγγείλωμεν τοὺς δράστας ἢ ὁπωσδήποτε συνεργοὺς αὐτῶν καὶ ἀφορισμὸν ἐκκλησιαστικὸν νὰ ἐκδώσωμεν κατ' αὐτῶν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνᾶς δι' ἐγκυκλίου πρὸς τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ποιεῖται ἐκκλήσιν πρὸς πᾶσαν τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἡμογενεῖαν ὑπερπροθύμου, ταχεῖας καὶ ἱκανοποιητικῆς βοήθειας πρὸς τοὺς παθόντας ἐκ τῶν ἐπ' ἐσχάτων μαστισσῶν δολοκλήρους πολιτείας πλημυρῶν, ὧν θύματα ἐγένοντο χιλιάδες ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πλείστοι ὁμογενεῖς.

—Ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξελέγη Ἐπίσκοπος τῆς πάλαι ποτιᾶ διαλαμπάσης ἐπισκοπῆς Εὐκαρπίας ὁ οὐκρανὸς ἱερομόναχος Θεόδωρος (Μπογδάν) Σπίλκα, ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς βορείου καὶ νοτίου Σεβ. Ἀθηνᾶς διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας τῶν ἐν Ἀμερικῇ μεταναστῶν οὐκρανῶν τῶν πρὸ πολλοῦ ἐξαιτησαμένων παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὅπως συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸ σῶμα τῆς ἐν λόγῳ Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὴν ὑπᾶτην προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὡς τμήμα ἰδιαιτέρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπολαύον ἐσωτερικῆς αὐτοδιοικήσεως. Ἡ χειροτονία τοῦ ἐκλεγέντος θὰ γείνη ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, εἰς ὃν καὶ ἀνηγγέλθη τηλεγραφικῶς ἡ ἐκλογή.

ΡΩΜΑ-ΓΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Μεξικού, ἡ δημιουργηθεῖσα ἐκ τῆς ἀντιρρησιαστικῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως κατάστασις γίνεται περισσότερον ἐπικίνδυνος ἡμέρα τῆ ἡμέρα, ἰδίως εἰς τὴν Βέρα-Κρούς καὶ τὴν Ὀριζάμπαν. Αἱ ἀρχαὶ ἐπέβαλλον τὸ βίαιον κλείσιμον πολλῶν ἐκκλησιῶν τὰς ὁποίας ἦνοιξαν καὶ πάλιν πλήθη λαοῦ, συμποσούμενα εἰς πενήκοντα χιλιάδας. Τὰ πλήθη ταῦτα συνέρρευσαν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἤρχισαν κρούοντα τοὺς κώδωνας καὶ ἐσφενδονίζοντα ρουκέτες, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὰς ἀς εἶχον διαταγὰς δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐπέμβουν.

NEA BIBLIA

Μοναχοῦ Βασιλείου (Κοιβοσιέην) Ἡ ἀσκητικὴ καὶ θεολογικὴ διδασκαλία τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά (ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Saminaron Kondakovianum: Recueil d' études: Archéologie, Histoire de l' Art, Etude byzantines VII). Institut Kondakov, Praga 1936) (ρωσιστ.).

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπεφάσει τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δηλοῦται ὅτι τ' ἀναγραφέντα ἐν τῇ Ἐφημερίδι Κων/πόλεως «Ἀπογευματινῇ» περὶ ἐνοποιήσεως τῆς διοικήσεως τῶν Μετοχιῶν τῶν ἱερῶν Μονῶν Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγίου Γεωργίου Κουδουνᾶ ἐν Πριγκιπήῳ, Ἀγίου Γεωργίου Καρύνη ἐν Ἀντιγόνῃ καὶ Βλάχ Σεραῖου ἐν Φαναρω καὶ περὶ προτάσεως τοῦ Μακαριώτατου Προέδρου εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον περὶ διορισμοῦ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμα. Οὔτε πρότασις τοιαύτη ἐγενετο οὔτε ἀπόφασις περὶ ἐνοποιήσεως τῆς διοικήσεως τῶν εἰρημένων Μετοχιῶν ἐλήφθη.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Καστριῶν τακτικοῦ ἐφημερίου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην ἵνα μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ., προσέλθωσιν εἰς τὰ ἐνταῦθα γραφεῖα ἡμῶν καὶ υποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον τὴν ἐπομένην θέλωμεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῇ 18 Ἰανουαρίου 1937. † Ὁ Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος.

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Τυμφρηστοῦ καὶ Πετριβλέπτου τ. δ. Τυμφρηστοῦ, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Χίου

Καλοῦμεν πάντας τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίας Παρασκευῆς τῆς κοινότητος Καρδαμύλων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐπαρχίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος υποβάλλωσιν ἡμῖν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ ὡς ἄνω νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα. Ἐν Χίῳ τῇ 8 Φεβρουαρίου 1937. † Ὁ Χίου Ἰωακείμ.

Ἱ. Μητρόπολις Σερβίων-Κοζάνης.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 81 καὶ 82 § 3 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κλπ», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) ἁγίου Νικολάου Παληγορασιάνου 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ρυακίου 3) ἁγίου Ἀθανασίου Κασαμιάς 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμυγδαλῶν (Τζουμᾶ) 5) Γεννήσεως Θεοτόκου Νεράτιδας 6) ἁγίου Νικολάου Γουλιῶν 7) ἁγίου Ἀθανασίου Τρανοβάλλου 8) Τιμίου Προδρόμου Βροσκοχωρίου 9) ἁγίου Ἀθανασίου Βογγόπτρας 10) Τιμίου Προδρόμου Φελλιάς καὶ Γαλλιάνης 11) ἁγίου Θεοδώρου τοῦ χωρίου ἁγίου Θεοδώρου καὶ Λεβέντη 12) ἁγίου Κωνσταντίνου Κοσκιναῖας καὶ 13) ἁγίου Παντελεήμονος Ποντοκώμης τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τῶν ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Κοζάνῃ τῇ 9η Φεβρουαρίου 1937. † Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἰπεθύβου, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοίνικας» ὁδὸς Λαοννάτου 4 ἀρ. Τηλ. 54-229